

KINH ĐẠI TẬP ĐẠI PHƯƠNG ĐẲNG BỒ-TÁT TAM-MUỘI NIỆM PHẬT

QUYỂN 4

Phẩm 3: THẦN BIẾN (Phần 2)

Bấy giờ, Tôn giả A-nan lại suy nghĩ: “Tôn giả Tu-bồ-đề khéo tu hạnh không tranh cãi, đối với tất cả pháp đã đạt đến chỗ rốt ráo, có đại oai đức, đầy đủ thần thông. Có thể sự biến hóa không thể nghĩ bàn này do Tôn giả làm ra chăng? Nay ta nên hỏi thử xem.”

Nghĩ như vậy xong, A-nan thưa Tôn giả Tu-bồ-đề:

–Thưa Đại đức! Tôi đích thân nghe Đức Phật nói như vậy: “Trong các đại đệ tử Thanh văn của ta, người hiểu nghĩa Không bậc nhất chính là Tu-bồ-đề”, vậy việc trang nghiêm không nghĩ bàn này há không phải là do Đại đức làm ra sao?

Tôn giả Tu-bồ-đề trả lời:

–Này Tôn giả A-nan! Đức Thế Tôn tuy nói tôi tu tập về nghĩa Không, hành không tranh cãi là bậc nhất, nhưng sự thần biến này không phải sức tôi có thể làm được. Vì sao? Tôi nhớ một thời nhập Tam-muội, với sự rộng lớn của tam thiên đại thiên thế giới này, tôi đem đặt lên đầu một sợi lông, xoay vần qua lại như bánh xe của người thợ làm đồ gốm, nhưng ngay lúc ấy không một chúng sinh nào có tâm kinh sợ, cũng không hay biết chỗ ở của chính mình. Này Tôn giả A-nan! Tôi nhớ thuở xưa ở trước Đức Như Lai, muốn gầm lên tiếng sư tử, nên tôi thưa: Bạch Thế Tôn! Với sự rộng lớn của tam thiên đại thiên thế giới này, con có thể dùng miệng thổi một hơi nhỏ khiến nó bị tan mất. Lại khiến cho các chúng sinh ở trong đó không kinh, không sợ, không có cảm giác bị chao đảo. Tôn giả A-nan! Ngay lúc đó, tôi ở trước Đức Thế Tôn đã hiện ra những thần biến như vậy.

Này Tôn giả A-nan! Tôi nhớ một thời ở trước Đức Phật lại gầm lên tiếng sư tử và tôi cũng thưa: Bạch Thế Tôn! Nay con có thể lấy tam thiên đại thiên thế giới như thế này, tất cả chúng sinh đều ở trong đó, đặt trên một ngón chân, đưa lên tới cõi trời Hữu đảnh. Sau đó đưa

họ trở về chỗ cũ, mà các chúng sinh ấy hoàn toàn yên ổn không có tiếng động, không bị bức bách nhau, không có cảm giác đi, về.

Này Tôn giả A-nan! Tôi nhớ một thời an trụ trong Tam-muội, tôi thấy hiện ở phía trước, về phương Đông có sáu vạn các Đức Phật. Cũng như vậy ở phương Nam, phương Tây, phương Bắc, bốn phương phụ, trên và dưới, có vô lượng, vô biên trăm ngàn thế giới, mỗi phương đều có sáu vạn các Đức Phật Thế Tôn, trước đây tôi chưa từng thấy, nay đều thấy biết tất cả.

Này Tôn giả A-nan! Lúc đó tôi ở cõi Diêm-phù-đề, nhờ định tâm này phát ra thần lực, đi đến bên trời Đế Thích, trên đỉnh núi Tu-di, cầm một chén hương bột chiêm-đàn, đến vô lượng các thế giới đó cúng dường các Đức Như Lai Ứng Cúng Đẳng Chánh Giác. Các loại chúng sinh ở hết thấy các thế giới đó đều thấy tôi rõ ràng, đứng trong cõi Diêm-phù-đề này mà cúng dường, thừa sự các Đức Thế Tôn ấy. Họ biết tôi là Thượng tọa Tu-bồ-đề, đại đệ tử Thanh văn của Đức Thích-ca Mâu-ni Như Lai Ứng Cúng Đẳng Chánh Giác ở cõi Ta-bà, đối với các pháp môn Tam-muội Không Vô tránh, tôi là bậc nhất.

Này A-nan! Tôi đã đạt được thần thông rốt ráo này, thành tựu đầy đủ thần thông Ba-la-mật.

Này Tôn giả A-nan! Nay hoặc trời, hoặc người, hoặc Phạm, hoặc Ma, hoặc Sa-môn, hoặc Bà-la-môn ở trong chúng này, đối với điều tôi đã nói mà có lòng nghi, các vị ấy có thể đến hỏi Đức Thế Tôn là thầy của tôi, hiện đang tĩnh tọa, sẽ chứng biết cho tôi.

Bấy giờ, nhờ thần lực của Phật, ở trong không trung phát ra âm thanh lớn, bảo Tôn giả A-nan:

–Này A-nan! Đúng như vậy! Đúng như vậy! Đúng như Thượng tọa Tu-bồ-đề vừa rồi gầm lên tiếng sư tử, Tôn giả nên thọ trì như vậy.

Khi ấy, các Trời, Người, Phạm, Ma, Sa-môn, Bà-la-môn thấy, nghe việc ấy xong, lòng nơi thân đều dựng đứng, phát tâm hy hữu, đạt được điều chưa từng có, cùng nhau nói:

–Thật là hiếm có! Thật là chưa từng thấy việc lớn như vậy bao giờ! Cho đến các đệ tử của Đức Thế Tôn, còn có thần thông thù thắng vi diệu, sức đại oai đức, huống gì là cảnh giới thần thông Tam-muội của chư Phật mà có thể suy lường, có thể tuyên thuyết được sao!

Bấy giờ, Tôn giả Tu-bồ-đề thấy các hàng Trời, Người, Phạm, Ma, Sa-môn, Bà-la-môn nơi thế gian đã sinh tâm hy hữu, để nói rõ lại nghĩa

này, nói kệ:

Tôi trụ thiền định, môn giải thoát
 Tam-muội Vô tránh thuộc bậc nhất
 Xưa tôi từng ở chỗ Thế Tôn
 Hiện sức thần thông, không biên giới.
 Tôi chuyển đại địa thế giới này
 Tất cả dồn vào lỗ chân lông
 Như bánh xe thợ gốm xoay tròn
 Chúng sinh an nhiên không hay biết.
 Xưa tôi ở trước Đức Như Lai
 Phân tán các núi và đại địa
 Nhưng chúng sinh ấy không tổn giảm
 Nhờ trụ ở thần thông như vậy.
 Tôi lấy cõi này và chúng sinh
 Để trong tay, đưa lên Hữu danh
 Đến khi đưa xuống, chúng không biết
 Tất cả đều nhờ thần thông ấy.
 Tôi từng nhập định quán phương Đông
 Thấy có sáu vạn các Thế Tôn
 Phương Nam, Tây, Bắc cũng như vậy
 Sáu vạn Như Lai không hề thiếu,
 Lại bốn phương phụ và trên dưới
 Chư Phật cũng đủ sáu mươi ngàn
 Thân tướng sắc vàng đều như nhau
 Tôi lấy hương trời tung rải khắp,
 Khiến các chúng sinh đều thấy biết
 Đều nói: Ta có Tu-bồ-đề
 Cũng khiến Thế Tôn Mâu-ni này
 Trong thiền Thanh văn là bậc nhất,
 Nay tôi găm lên tiếng sư tử
 Nếu ai có nghi xin hỏi Phật
 Phật phát tiếng lớn mới bảo rằng:
 Đúng vậy, A-nan nên thọ trì,
 Tôi diệt tâm ngã và chúng sinh
 Cho đến tướng Phật không còn sót
 Hạnh không, vô tránh không ai bằng

Tôi thật trụ Tam-ma-đề này.

M